

Рьоне Госини, Жан-Жак Семпе - „Малкият Никола̀ се забавлява“

Вчера следобед Жофроа донесе голяма топка в училище и през междучасието Бульона (нашият възпитател) му каза:

– Не си играйте с тази топка. Непременно ще счупите нещо или ще ударите някого.

Тогава Жофроа взе топката под мишница, отиде малко по-далеч и докато Бульона беше зает да разговаря с един от големите, ритна много силно топката, ама нямаше късмет – топката отскочи от стената и перна Бульона по ръката, а Жофроа се разплака. Бульона стана целият червен, взе топката, хвана Жофроа за ръката и в тоя вид тримата отидоха при директора. После Жофроа не се върна в класа – Бульона наказал Жофроа два дни да не идва на училище.

Като излизахме след часовете, всички бяхме много притеснени, понеже Жофроа е приятелче, а като те накажат така, стават жестоки разпавии, пък и Бульона беше конфискувал топката, а щеше да е адски щуро да си я поритаме в запустелия двор.

– Бульона нямаше право да постъпва така – рече Йод.

– Тъхъ – казах аз.

– Няма право, ама го направи – отбеляза Рюфюс.

– Е, и? – продължи Йод. – Просто ще му покажем, че няма право! Знаете ли какво да направим, момчета? Утре всички да дойдем рано в училище, а когато Бульона удари звънеца да влизаме в час, ние няма да отидем. И ще кажем на Бульона: „Ако искате да влезем в час, отменете наказанието на Жофроа и му върнете топката! Ама ха!“ . И толкоз!

Идеята беше страхотна и всички извикахме:

– Хип-хип-ура!

– Тъй ами – отсеке Мексан, – ще видят, че никой не може да си прави майтап с Бандата на отмъстителите!

Бандата на отмъстителите сме ние и вярно, никой не може да си прави майтап с нас.

– Ако искате да влезем в час, отменете наказанието на Жофроа и му върнете топката, ама ха! Така ще му кажем на Бульона! – повтори Йод.

– И толкоз! – добави Клотер.

– Всички ли са съгласни? – попита Жоашен.

– Йеее! – извикахме всички.

– Хайде, до утре, момчета! – каза Йод.

После си тръгна с Жоашен, който живее до тях, и му обясняваше какво ще кажем утре на Бульона. Аз бях адски горд, че съм в такава щура банда с приятелчетата и никой не бива да си прави майтап с нас. Алсест вървеше до мен и ядеше кроасан, въздъхна тежко и ми каза, преди да се прибере вкъщи:

– Утре няма да е хич весело.

А Алсест беше прав: нямаше да е хич весело, Бульона щеше веднъж завинаги да разбере кой е по-силен – той или ние.

Не спях много добре през нощта. Винаги е така, като трябва да направим нещо страхотно на другия ден. Когато мама дойде да ми каже, че е време да ставам, бях вече буден и доста изнервен.

– Хайде, хайде, ставай, мързеланко! – рече ми мама.

После ме изгледа и ме попита:

– Какво си се умърлушил, Никола̀? Нещо не е наред ли?

– Не се чувствам много добре – казах аз.

И вярно, не се чувствах много добре. Беше ми се събрала една голяма буца в гърлото, наболяваше ме стомахът и ръцете ми бяха студени. Мама докосна челото ми с ръка и ми рече:

– Действително сякаш си се изпотил...

Татко тъкмо излизаше от банята, влезе в стаята ми и попита:

– Какво става? Проявяват се обичайните сутрешни симптоми преди училище ли?

– Нещо наистина не изглежда добре – заяви мама. – Питам се дали... Нали знаеш, неговото другарче Анян има заушки и...

– Че той заушките ги изкара – отвърна татко. – Я изплезе език, хитрецо.

Изплезих език, татко ме погали по косата и каза:

– Май ще оцелееш... Давай, момко, че ще закъснееш. И недей да се мусиш. Ако по обед не си наред, следобед няма да се върнеш на училище. Става ли така?

Тогава аз се изправих. Преди да излезе от моята стая, татко се обърна и ме попита:

– Да не би случайно да имаш някакви неприятности в училище?

– Ами не – отвърнах аз.

Когато пристигнах в училище, приятелчетата вече бяха на двора и всички бяхме доста мълчаливи. Клотер нямаше хич здрав вид, а Алсест не ядеше.

– Видяхте ли Бульона, момчета? – рече Йод. – Скоро няма да му е до веселби!

– Да – каза Рюфюс.

– Понеже – добави Йод – оня предател Анян го няма и никой няма да влезе в час, а за да има часове, им трябваме ние. Като не ни види, учителката ще тръгне да разпитва Бульона какво става и щом разбере, ще отиде да се оплаче от Бульона на директора. Ще бъде голям майтап, само гледайте!

– Ама какво ще направим? – попита Клотер.

– Когато Бульона удари звънеца – обясни ни Йод, – всички други ще се строят в редици, а ние ще си останем тук, няма да се помръднем. Тогава Бульона ще дойде да ни пита защо не се строяваме в редица, а ние ще му кажем: „Отменете наказанието на Жофроа и му върнете топката, иначе няма да влезем в час!“.

– Кой ще му го каже? – попита Клотер.

– Ами не знам – отвърна Йод. – Ти, ти или ти.

– Аз ли? – рече Рюфюс. – Че защо пък аз? Това ти го измисли.

– Ясно – заяви Йод, – ти си предател! Така си и знаех.

– Аз? Предател? – извика Рюфюс. – Не, господинчо, не съм предател! Но не обичам да ме взимат за глупак! Много е лесно да караш другите да се правят на тарикати!

– Да – казаха Клотер и Мексан.

– А и няма за какво да ти се подчинявам! – извика Рюфюс. – Ти не си водач на бандата!

– Щом е така, вече не си член на бандата! – рече Йод.

– Още по-добре! Я го гледай ти, ама ха! – извика Рюфюс. – Да не съм някой страхливец, та да ти се подчинявам, понеже викаш по-силно от другите!

И Рюфюс си тръгна тичешком.

– Да си върви – каза Йод. – В бандата не ни трябва предатели.

– Тъй ами – обади се Мексан. – Но е прав, все пак ти не си водач на бандата.

– Така ли? Ами тогава върви и ти след оня предател – извика Йод.

– Точно така! – извика Мексан. – Не обичам да ми заповядват!

И си тръгна с Клотер и Жоашен.

– Щом оставаме само ние тримата – заяви Алсест, – не си струва, ще влязат в часовете без нас, а нас ще ни накажат да не идваме на училище.

– Абе и ти си същият предател като тях, това е – рече Йод.

– Пък и в края на краищата Жофроа нямаше защо да се прави на идиот! – извика Алсест. – Бульона му беше казал да не си играе с оная топка, а той реши, че е голям тарикат!

– Ти да не защитаваеш Бульона нещо? – попита го Йод.

– Никого не защитавам – отвърна Алсест, – но нямам намерение да ме наказват, понеже някакъв тъпак се е правил на тарикат, така де, ама ха! После вкъщи стават разправии и не ми дават десерт. Та значи, някакъв тъпак си запратил топката по Бульона, а аз да не ям ягоди със сметана, нали? Как ли пък не!

И Алсест си тръгна, като захапа един грамаден сандвич със сирене.

– Давай, изчезвай и ти! – извика ми Йод. – Какво чакаш? Нали и ти си предател?

– Предател? Аз? – извиках аз. – Не съм по-голям предател от тебе, хайде де, ама ха! Я само повтори!

Не успяхме да се сбием, защото звънецът звънна, но докато се строявахме в редицата, за да влезем в час, аз казах на Йод:

– Само ми ела през следващото междучасие и ще видим кой е предател!

Тъкмо привършвахме обеди и мама каза на татко:

– Този следобед съм запазила за Никола̀ час при зъ-ъ-бъ-о-лъ-е-къ-а-ръ-я.

Татко спря да си сгъва салфетката, изгледа мама с широко отворени очи и попита:

– При кого?

– При зъболекаря – обясних му аз. – Не искам да ходя там!

Мама ми каза, че трябва да отида при зъболекаря, че от доста дни ме болят зъбите и че след зъболекаря вече няма да ме болят. Аз обясних на мама, че ме притеснява не това, което ще е след зъболекаря, а това, което ще е, докато съм там. После казах, че вече изобщо не ме болят зъбите, и се разплаках.

Тогава татко удари с ръка по масата и извика:

– Никола̀, засрами се! Не ми харесва това хленчене. Вече не си бебе, дръж се като мъж. Зъболекарят няма да ти причини болка. Той е много любезен и ще ти даде бонбони. Така че ще бъдеш много смел и послушно ще отидеш с майка си при зъболекаря.

Тогава мама заяви, че при зъболекаря щял да ме заведе татко, защото и за него била уредила час. Татко май много се изненада. Започна да твърди, че трябва да отиде на работа, но мама му напомни, че този следобед има почивка и тъкмо затова часът при зъболекаря бил за днес. Татко каза с доста изтънял гласец, че зъбът вече почти не го болял, че можело това да се отложи за друг път. Погледна мама, погледна мен и ми се стори, че и на него му се ще да се разплаче.

Тъй че след обяда с татко тръгнахме при зъболекаря. Не може да се каже, че в колата беше много весело. Никога не съм виждал татко да кара толкова бавно, а и имаше страшно замислен вид. После ми каза, без да ме поглежда:

– Никола̀, я да си го кажем по мъжки. Как мислиш, дали да вземем да не отидем при зъболекаря? Може да се поразходим и да не казваме на мама. Ще бъде като малка шега. Аз отговорих на татко, че със сигурност ще си е дори голяма шега и аз съм „за“, обаче мама едва ли ще се смее на шегата. Татко въздъхна и много тъжно ми каза, че просто искал да се поразвеселим. Много се възхищавам на татко, колко смело успява да се шегува, като е притеснен.

Там, където беше зъболекарският кабинет, имаше тъкмо едно свободно място за паркиране.

– Невероятно – рече татко. – Иначе, като иска човек да паркира, все няма къде.

Предложих на татко да обиколим още веднъж квартала, може би тогава някой ще заеме мястото. Татко обаче заяви, че жребият е хвърлен и не ни остава нищо друго, освен да отидем. Татко позвъни на вратата на зъболекаря и аз казах:

– Татко, няма никой, да се върнем друг ден.

Канехме се да тръгваме, обаче вратата се отвори и една много мила наглед госпожица ни каза да влезем, докторът щял да ни приеме веднага.

Влязохме в едно холче. Имаше кресла, масичка със списания, а върху камината бе поставена красива метална статуя на един съвсем гол чичко, който се опитваше да спре едни коне. В едно от креслата пък седеше друг чичко, който не беше от метал и си беше съвсем облечен. Седнахме и взехме списания, за да четем, но не беше хич забавно, понеже почти във всички тях ставаше дума за зъби, имаше картинки с разни апарати и снимки, такива едни, дето на тях се виждат хората отвътре, пък то не е много красиво. Другите списания бяха все стари и изпокъсани.

Само едно ми хареса, на корицата го имаше шампиона по колоездене Робик с жълта фланелка и се обясняваше как той е спечелил Обиколката на Франция. Чичкото, който дотогава си мълчеше, заговори татко, като видя, че вече не четем списанията.

– За малкия ли сте дошли? – попита той.

Татко му отвърна, че сме тук и за двамата. Чичкото заяви, че не бивало да се безпокоим, зъболекарят бил много добър.

– Ха! – рече татко. – Че нас не ни е страх, нали, Никола?

Аз, понеже се гордея с татко, казах също като него:

– Ха!

Тогава чичкото каза, че сме напълно прави, а зъболекарят имал такава лека ръка, ама лека, и ни обясни, че трябвало да му направи операция, при която се разрязвали венците, а той почти нищо не усетил, и ни разправи сума ти подробности. Аз започнах да плача, а госпожицата, която ни беше отворила вратата, пристигна тичешком и ни донесе две чаши вода, понеже и татко не изглеждаше съвсем добре.

Тогава зъболекарят отвори вратата и каза:

– Следващият!

Чичкото, дето ни занимаваше с неговите операции, влезе усмихнат при зъболекаря.

– Видя ли – рече татко, – ето, господина не го е страх, да бъдем като него.

Татко се канеше да вземе да чете едно списание, но зъболекарят отново отвори вратата и чичкото излезе все така усмихнат.

– Какво? – извика татко. – Ама вие свършихте ли?

– Ами да – каза чичкото, – аз съм дошъл само за да си платя. Сега е ваш ред, мислете му.

И си тръгна, като се кикотеше.

– Следващият – рече зъболекарят. – Побързайте, моля, денят ми е доста натоварен.

– Ами да дойдем друг път – каза татко, – когато имате повече време. Не искаме да ви затрудняваме, нали така, Никола?

Аз вече бях застанал до изходната врата, но зъболекарят каза „стига смехории“, било наш ред и нямало основания за безпокойство. Татко поясни, че не бил обезпокоен, бил участвал дори във войната – и ме избута вътре при зъболекаря.

В стаята при него беше пълно с лъскави бели апарати и имаше голямо бръснарско кресло.

– С кого започваме? – попита зъболекарят, докато си миеше ръцете.

– Започнете с малкия – рече татко, – аз имам време.

Щеше ми се да кажа, че и аз имам много време, но зъболекарят ме хвана за ръката и ме настани на креслото.

Докторът беше много любезен, заяви, че нямало да ми причини болка, само щял да ми сложи една паста, за да запуши една дупчица в един зъб, че сигурно ям много сладки неща, но щял да ме почерпи с един „Карамел Му“, ако съм послушен, докато ме лекува. Каза ми да отворя уста, погледна вътре, постърга малко и после се приближи с един апарат с малко кръгче, което се въртеше много бързо. Татко извика, когато зъболекарят вкара машинката в устата ми. Малко ми се поразтнесе главата, после зъболекарят сложи паста в зъба ми, накара ме да си изплакна устата и ми каза:

– Край!

И ми даде карамелче. Бях адски доволен. Зъболекарят рече, че сега е ред на татко. Татко обаче заяви, че ставало доста късно, пък имал разни неща за вършене. Зъболекарят се разсмя и му каза да бъде по-сериозен. Това не го разбрах – никога не съм виждал татко да е по-сериозен от този ден.

Татко се поколеба, подир което бавно тръгна към бръснарското кресло.

– Отворете уста! – каза докторът.

Татко явно мислеше за нещо друго, понеже се наложи зъболекарят да повтори:

– Отворете уста или влизам през бузата!

Татко го послуша. Аз гледах снимките на зъби по стените на зъболекаря, но изведнъж чух силен вик. Обърнах се и видях зъболекаря да си тръска ръката.

– Ако ме ухапете още веднъж, ще ви извадя зъб, все едно кой!

Татко каза, че било от нерви. Зъболекарят взе машинката и аз предупредих татко да внимава, понеже малко тресе. Тогава татко извика, а зъболекарят го помоли да мирува, понеже прави лошо впечатление на пациентите в чакалнята. Изобщо с татко се справиха бързо и всичко мина добре, само дето татко ритна зъболекаря по коляното.

Татко стана от креслото широко усмихнат.

– Е, Никола – рече ми той, – държахме се мъжки, нали така?

– О, да, татко! – отговорих аз.

И с татко си тръгнахме от зъболекаря много горди, като и двамата си смучехме по едно карамелче.